

MARI JUNGSTEDT
EL SILENCI
DOBLE

Traducció de Marc Delgado i Casanova

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *DEN DUBBLA TYSTNADEN*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2014

© MARI JUNGSTEDT, 2008

PUBLICAT PER ACORD AMB STILTON LITERARY AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ: MARC DELGADO I CASANOVA, 2014

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

CARRER PEDRO I PONS, 9-11 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1617-7

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.949-2014

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: REINBOOK

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

A l'Anna Samuelsson, la meva estimada germana petita

¿Una persona en pot ser dues totalment diferents,
l'una al costat de l'altra? Vull dir, a la vegada.

Persona, d'Ingmar Bergman

El cotxe va deixar la carretera principal i va agafar el camí rural que penetrava en línia recta bosc endins. S'havia fet fosc i tan sols el feix gèlid de llum que projectaven els fars permetia seguir endavant. Aquí els pins eren més alts del que solia ser habitual a Gotland. S'alçaven ben a tocar els uns dels altres entre els arbustos, les branques buscaven la companyia mútua com una mena de protecció contra el vent quan les tempestes s'abraonaven sobre l'illa, encara que en aquell moment regnava la calma. El cotxe solitari avançava per la pista plena de sots fins que es va aturar en una clariana a la vora d'un pantà, o, més aviat, un petit aiguamoll. La lluna brillava rodona i blanca sobre l'aigua, que refulgia com un mirall. Pel damunt de la superfície, la broma s'anava elevat, ben a poc a poc, cap al cel. S'esfilagarsava i desapareixia en l'infinit.

La parella va baixar del cotxe fent tentines, absorts ja en el seu joc. Ella enganxada a ell, llavis contra llavis, cos contra cos, mans febroses que s'obrien pas sota la roba. La dona va esclafir a riure i el so de la rialla es va escampar per sobre l'aigua, va rebotar entre els troncs nuosos i les

roques, disseminades a l'atzar per aquí i per allà com si haguessin sortit del no-res. Un vell salze allargava les branques per sobre el llac fred i fosc, i n'acaronava la superfície llisa.

Ella es va recolzar contra el tronc, va estendre els braços, va aclucar els ulls. L'aroma d'humitat i de terra al nas, l'olor fresca de la rosada que impregnava l'aire contra la seva pell nua la van excitar encara més. L'home li va mossegar amb força l'espatlla, ella va deixar anar un crit, se'n va alliberar i va sortir corrent cap al bosc. Al capdamunt del pendent que s'aixecava des de l'aiguamoll la va atrapar, la va estrènyer contra un pi. L'escorça li va esgarrapar l'esquena. Els ulls de l'home lluien en la foscor, a poc a poc va començar a descordar-li els botons del vestit. Va fer lliscar els dits per les seves espatlles nues fins que el tirant va cedir i la peça de roba va caure als seus peus feta un manyoc. No s'havia pres la molèstia de posar-se sostenidors. Havia esperat aquell moment durant molts dies.

Es va estremir. La cara de l'home era tan a prop... Li semblava completament desconeguda a la claror de la lluna. Durant el joc, van estar en silenci. Ell va sospirar quan va fer lliscar una mà pel cos de la dona, va jugar amb els seus pits, es va aturar, dibuixant-hi cercles. L'acaronava delicadament amb la punta dels dits, seguia la línia on s'unien les costelles, avall cap al melic. De pujada, desfeia el camí. A poc a poc, cap endavant i cap enrere, fins que ella va proferir un gemec de plaer. Mentre l'acariava, sense que ella se n'adonés l'home es va ajupir cap a la bossa que hi havia a terra, als seus peus. Una mà darrere l'esquena, va regirar-ne amb cura el contingut, va trobar el que hi buscava. La dona encara tenia els ulls clucs, havia separat una mica més les cames. El petit tan-

ga que duia, gairebé transparent, amb prou feines li amagava el sexe. «Noia entremaliada», va pensar l'home, excitat. «Sabies prou bé el que t'esperava». Amb la llengua, va traçar uns cercles al voltant del seu melic, la va mossegar delicadament a la part inferior del ventre. Era llis i tens com el d'un noi. I aleshores es va anar alçant a la vegada que l'acaronava, amb la bena amagada a l'esquena. Li va besar els pits, va arribar fins al coll esvelt. «Un punt ben vulnerable», va pensar l'home, mentre ara li mossegava lleugerament el coll ara li llepava la pell fina. Podia sentir les venes amb la punta de la llengua, els vasos sanguinis discorrien a flor de pell. I aleshores li va aixecar els braços cap enlaire i amb un moviment ràpid li va nuar la bena als ulls. La tela negra els hi cobria completament. L'home va comprendre que per a ella el món s'havia tornat fosc.

—Però què fas? —va riure la dona, insegura—. Què estàs tramant?

Les mans li van volar automàticament fins al cap. Els palmells van lluir pàl·lids. Feien la impressió de ser dos ocells perduts, va pensar l'home, batent les ales en l'aire sense cap rumb.

—Tranquilla —la va exhortar—. No et posis nerviosa. «L'ós no és perillós, si s'és cautelós» —li va xiuxiuejar, com en la vella cançó sueca per a nens.

A la vegada, va agafar la corda que s'amagava dins de la bossa. Les mans de la dona, que es movien maldestres, es van aturar de sobte quan l'home les va engrapar amb decisió, va fer passar la corda al voltant dels canells, els va lligar amb força i li va elevar els braços per damunt del cap.

En un instant no es podia moure. Lligada al costat de l'arbre, incapaç d'alliberar-se. Indefensa, exposada a la

voluntat de l'home. Tal com a ell li agradava. Allà només hi eren ells dos. Només els observaven els arbres. Ben lluny de tot i de tothom. De la civilització ordinària i les seves normes ordinàries. Allà hi havia un univers propi, on ell feia el que li plaïa. Ella, lligada contra l'arbre. Cega, com una criatura acabada de néixer.

I l'home es va aprofitar plenament d'aquella indefensió.

En el mateix instant que l'Andrea Dahlberg tom-
bava la cantonada per continuar pel carrer habi-
tualment plàcid de la zona residencial, la va assal-
tar una sensació desagradable. El barri benestant de cases
unifamiliars de Terra Nova, als afores de Visby, era un
indret on no passaven gaires coses. La vida fluïa amb una
cadència lenta entre els jardins de les torres i les parcel·les
de cases aparellades. Però de cop i volta li va semblar
com si en l'aire hi planés alguna cosa. De sobte l'Andrea
Dahlberg es va aturar, es va eixugar la suor del front, va
desenganxar l'ampolla d'aigua del cinturó i en va fer un
parell de glops. Va mirar al seu voltant, escrutant les fa-
çanes de les cases, els pocs cotxes que hi havia aparcats al
llarg del carrer. Ningú a la vista. Aparentment tot estava
en calma.

Tornava a casa de la seva ronda diària. Marxa nòrdica
intensa a un ritme alt. Per primera vegada havia estat in-
capaç d'aconseguir que cap de les seves veïnes l'hi acom-
panyés. Justament aquell matí, totes les amigues amb qui
habitualment sortia a caminar ronda tenien coses a fer.
Potser era a causa de la pluja o potser tenien qualsevol

altra excusa, va pensar irritada. A ella el temps mai no l'havia retingut a casa. A més, plovisquejava tan sols.

Com que anava sola, s'havia vist obligada a escurçar el circuit de deu quilòmetres i havia agafat un grapat de petits camins que s'estenien al voltant de la zona residencial. Una llàstima. Preferia el bosc, però no s'atrevia a anar-hi sense companyia. Li resultava difícil desconnectar; així que li arribava un cruixit dels arbustos més propers s'imaginava que se li apareixeria un violador.

L'estómac va deixar anar un gemec, l'Andrea Dahlberg sempre sortia a caminar abans d'esmorzar. D'aquella manera es cremaven més calories, cosa en què estava especialment interessada, encara que era impossible detectar l'índici més minso de sobrepès en aquell cos atlètic. Ara ja gairebé era a casa i pensava en com es delia per un suc de taronja acabat d'esprémer i un bol de iogurt de vainilla amb musli fet per ella mateixa. Rodanxes de kiwi i gerds dels arbustos de l'hivernacle que tenia al jardí de darrere. Un cafè i el diari. Sempre la mateixa rutina. Aquell matí gaudiria, a més, d'una pau encara més gran, perquè estava sola a casa i no havia d'anar a treballar. Havia començat les vacances. En Sam era al nord, a Fårösund, rodant una pel·lícula i no tornaria fins l'endemà. Els nens passarien les dues setmanes vinents a l'arxipèlag d'Estocolm, a casa de l'àvia i de l'home amb qui feia tant de temps que estava casada que anomenaven avi. Havien marxat el dia anterior. A casa tot havia de ser pau i tranquil·litat.

Però aleshores va aparèixer aquella sensació. Tan tènue que amb prou feines era perceptible. Li bufava al clatell. L'Andrea va tornar a mirar al seu voltant, cap a una banda i cap a l'altra. Darrere seu no hi havia ningú, al carrer només hi era ella. L'única persona amb qui s'havia creuat des que havia entrat al barri residencial havia

estat un home amb barret de palla i ulleres de sol que caminava per l'altra vorera. L'home havia alçat una mà per saludar-la, però l'Andrea no l'havia reconegut. Potser es tractava d'algú que havia vingut de visita. Es va posar bé la visera de la gorra i va dreçar l'esquena. Va mirar d'espolsar-se la por del damunt.

Una sensació d'alleujament al pit quan, més enllà, va veure una de les seves veïnes que caminava cap on era ella. Com de costum, amb el cotxet del nen. Malgrat que no podia considerar la Sandra una de les seves amigues més íntimes, era una noia agradable i el seu marit i ella formaven part del seu cercle d'amistats més ampli.

La va saludar amb alegria. Van intercanviar quatre paraules, sobre el temps, les vacances que estaven a punt d'arribar. Res d'especial. La Sandra semblava atabalada, desviava la mirada, somreïa una mica forçada. De seguida es va excusar dient que se n'havia d'anar perquè tenia hora amb el nen a l'ambulatori.

L'Andrea gairebé ja havia arribat a casa. Va passar per davant de la torre de totxos de pedra sorrenca de color rosat dels Halldén, força més gran i ostentosa que la resta de cases del voltant, amb aquell meravellós camí d'accés amb columnes a banda i banda, esglaons arrodonits i una font al jardí cobert de gespa. Li va venir al cap com en Sam i ella s'havien mofat d'aquella fanfarronada. Qui es pensaven que eren, els Halldén, la família Ewing de Dallas?

Havia deixat de ploure però l'aire encara estava carregat d'humitat. El carrer era buit. La mullena feia que pugés de terra l'olor de gespa, la verdor en els jardins resplendents era aclaparadora en aquell inici d'estiu. Havia estat completament diferent quan en Sam i ella, quinze anys abans, s'havien mudat a viure amb els nens a

aquell barri residencial de nova construcció. Aleshores, els terrenys al voltant de la casa eren majoritàriament unes piles de terra i arbustos escanyolits i poc densos que formaven una mena de tanques als límits minuciosament marcats de les parcel·les. Ara la vegetació havia crescut i estava florida. A banda i banda del carrer s'estenia una corrua de cases unifamiliars espaioses amb unes catifes de gespa ben tallada. L'Andrea de seguida va arribar davant de la seva. La torre s'aixecava al final del carrer, amb una zona boscosa al darrere. Una casa de fusta de color blanc de l'estil del final del segle passat, encara que només tenia quinze anys. Teulada a dues aigües, ornaments de fusteria, finestres amb trencallums i veranda.

Quan es va aproximar a la casa, es va aturar de cop. La porta principal estava entreoberta. En realitat tan sols era una petita escletxa, però prou gran perquè se n'adonés quan va passar pel costat de la bústia pintada d'un vermell rabiós que en Sam havia comprat a Nova York la primavera anterior.

Es va quedar immòbil. Amb tot el cos tens, va parar l'orella. No se sentia cap soroll tret d'un degoteig pausat del baixant d'aigua de la paret del garatge. Els ulls se li van clavar a la porta. Se la devia haver deixat oberta quan havia sortit de casa? Impossible; ella, que era tan primmirada. Una perfeccionista incorregible que sempre comprovava que la porta del porxo estigués tancada amb clau abans de marxar. Sempre teclejava el codi de l'alarma que havien instal·lat al costat de la porta principal, a sota de l'armariet de les claus. No se n'hauria oblidat, de tancar amb clau o de connectar l'alarma.

Sense fer soroll, es va acostar a la porta. Cap rastre que l'haguessin forçat. El cervell va registrar la data i l'hora per a una eventual denúncia a la policia o a la companyia

d'assegurances. Dimecres 25 de juny, dos quarts i cinc de deu. Tan suaument com va poder, va pujar les escales del porxo de l'entrada, serrava les dents amb força a cada cruixit dels taulons. Es va aturar al capdamunt i va parar l'orella per captar qualsevol remor. Encara no li arribava cap so de l'interior. Va aguantar-se la respiració. A poc a poc, va fer passar els dits tremolosos per l'esclletxa de la porta. Lentament la va obrir.

Dubitativa, va entrar a la casa.